

3 min

Julia Engman (till vänster) jobbar på Mellannorrlands hospice i Sundsvall, där SVT Nyheter även träffar gästen Birgitta Romboni (till höger) Foto: Markus Ljungholm / SVT Nyheter

Visa alla (2) ↗

Sjuksköterskan Julia: Jag har sett många dö och det har inte sett så jobbigt ut

Publicerad 31 oktober 2018

Två generationer sjuksköterskor. En vårdar döende, den andra ska snart dö. Det är en solig förmiddag när SVT Nyheter besöker hospice och träffar sjuksköterskan Julia Engman och gästen Birgitta Romboni.

Oktober-onsdagen i Sundsvall är så varm att vi kan sitta utan jackor på altanen och lyssna på Birgittas favoritlåt.

– Jag älskar Elvis!

Två veckor senare får vi ett mejl. Birgitta har gått bort. Att detta kunde hända visste vi redan under inspelningen och Birgitta gav oss därför tillstånd att

publicera materialet även efter hennes död, om vi pratade med hennes söner – vilket vi gjort.

Dödsfallet sätter fingret på en känsla Julia förklarade under vårt möte.

– När jag började här kunde jag bli besviken och tänka: "Varför träffar jag den här fina människan nu, när personen snart ska dö?". Men nu har jag tänkt om, och känner att förmodligen hade jag aldrig träffat personen om hon inte hade hamnat här.

Två generationer sjuksköterskor

Både Julia och Birgitta är sjuksköterskor, men inställningen till döden var annorlunda då Birgitta först gick in i yrket.

– På min tid tror jag att man mer drog sig undan, det kändes nog skrämmande med döden, säger Birgitta.

Julias intresse för palliativ vård, alltså vård i livets slutskede, väcktes redan under utbildningen – och hon har inte ångrat sin inriktning.

– Om vi är här och stöttar upp så kan slutet bli väldigt fint. Jag blir berörd av människor, som dig Birgitta, och jag känner att jag kan göra något fint för andra.

Unga gör extra ont

Julia förklarar att det jobbigaste är att ta hand om gäster som är i hennes ålder eller yngre.

– Då gör det lite extra ont. För vissa gäster kan det också vara så att det bara handlar om dagar och då är det tungt, för då kommer de hit och vet att det är här de ska dö, och det kan vara tungt att smälta.

– Mina närmsta kompisar tycker att det är underbart att jag jobbar med det jag gör och de vet att det passar mig. Men ibland kan det vara svårt, om vi exempelvis ska gå ut och äta middag och jag precis har tagit hand om någon som har dött. Det är ju så väldigt konstigt. Jag tror inte riktigt att det går att förstå om man inte är här. Oftast har jag ändå trevligt och tänker att "nu gör jag det här för mig", men tankarna kan ligga kvar och gro.

"Lyssna på dig själv"

Så hur ska den tänka som vet att döden är nära förestående?

– Jag tänker att det är viktigt att lyssna på sig själv och känna efter: "Vad är viktigt för mig?". Ibland kan det vara att begränsa besöken, ibland kan man vilja

vara själv, ibland vill man prata – men det kan också finnas dagar då man vill sätta tankarna om döden åt sidan och bara dricka en kopp kaffe i solen, säger Julia Engman.

Birgitta Romboni berättar att det är sorgligt att för sista gången ha lämnat hemmet, trädgården och alla vardagliga göromål.

– Jag vet ju nu på ett sätt vad som ska hända, men jag vet ändå inte var och när och hur.

Hon har fått naglarna lackade i en rosa färg och på pekfingernaglarna har små "diamanter" limmats dit.

Vi skrattar gemensamt åt att Birgittas rabatter hemma hade varit svåra att höststäda utan att förstöra de pyntade naglarna.

RELATERAT

Douglas, 22, jobbar som begravningsentreprenör: "Får inte lägga på mig andras sorg" >

igår 21.12

KRÖNIKA: När pappa dog såg jag plötsligt Julia, Douglas och Nina >

31 oktober 2018

✉ **Tove Hanell** (tove.hanell@svt.se)

Publicerad: 31 oktober 2018 20.46

Uppdaterad: 1 november 2018 22.32

SÅ ARBETAR VI

SVT:s nyheter ska stå för saklighet och opartiskhet. Det vi publicerar ska vara sant och relevant. Vid akuta nyhetslägen kan det vara svårt att få alla fakta bekräftade, då ska vi berätta vad vi vet – och inte vet. [Läs mer](#)